

en Mand siden den Tid i Almindelighed har omfattet hans Hustru og Ægtebørn under 18 Aar, ligesom et ikke 18-aarigt Barn, der er født udenfor Ægteskab, nu omfattes af Moderens Naturalisation.

En Fordeling af de 680 Ansøgere efter deres *Fødested* har vist, at 133 er født i Danmark. Af disse har 21 mistet dansk Indfødsret ved Ægteskab med Udlændinge og 17 ved Naturalisation, medens 95 er født her i Landet af fremmede Forældre. For den sidste Gruppe er Nedgangsbevægelsen, som det vil ses af den foran gengivne Talrække, blevet fortsat. Det samme gælder for de i Udlandet naturaliseredes Vedkommende: i 1923 var det tilsvarende Antal ikke mindre end 101, hvoraf største Delen var vendt hjem fra U. S. A.; men Tallet sank saa de følgende Aar til 63, 35, 29, 31, 23 og ligger nu altsaa under 20. Derimod er der en ubetydelig Stigning for den 3die Gruppe: de Kvinder, som har mistet dansk Indfødsret ved Ægteskab; fra ca. 50 i hvert af Aarene 1923—25 dalede Tallet til 20, 26 og 18 i det følgende Treaar. — Da Antallet af Ansøgere i Aar, som nævnt, paa en enkelt nær er det samme som paa Loven af 5. Marts 1912, har Udvalget paa en Række Omraader draget Sammenligninger mellem denne Lov og det foreliggende Forslag. Hvad Fødestederne angaar, ser man da, som det kunde ventes, en meget betydelig Nedgang for de i *Slesvig**) fødte: nu kun 25 mod den Gang 133 — og dette sidste Tal var ikke usædvanlig stort. I flere af Krigsaarene blev der kun naturaliseret nogle faa Slesvigere og i 1920 endogsaa kun een eneste. Efter Genforeningen stiger Tallet op til 146 i 1924, men derefter har der været uafbrudt Nedgang. Antallet af Ansøgere fra andre Dele af det *tyske Rige* er ret uforandret: 76 i 1912 mod 74 i Aar; af disse stammer 32 fra Preussen, 10 fra Sachsen, 7 fra Holsten, 6 fra Mecklenburg og 6 fra Bayern. Derimod er der betydelig Nedgang for

Svenskernes Vedkommende, nemlig fra 370 til 259. Denne Nedgangsbevægelse er af temmelig ny Dato. Lige fra 1910 til 1924 har det aarlige Antal svenske Ansøgere holdt sig mellem 300 og 400 (kun 1916—18 gik det ned under 300), men for de sidste 4 Aar er Tallene sunket til 297, 300, 263 og 259. En Del synes ogsaa at tyde paa, at denne Bevægelse vil vare ved. Antallet af *Nordmænd* er ligeledes usædvanlig lavt i Aar — kun 15 mod normalt ca. 30 —, men denne store Nedgang synes ikke at fortsætte en Udvikling fra tidligere Aar. — Til Gængæld er der meget stærk Stigning i Antallet af Ansøgere fra en Række østeuropæiske Stater, *Rusland, Polen, Letland, Litauen*. I Landstingsudvalgets Betænkning over Loven af 1912 er de paa-gældende Tal ikke nævnt, hvad der viser, at der højst har været enkelte fra disse Lande. Men i Aar er der paa Lovforslaget optaget 25 fra Rusland, 73 Polakker, 19 Letter og 9 Litauere, i alt 126. Det er lidt færre Russere end i det sidste Par Aar, lidt flere Litauere og navnlig Letter. Men særlig for Polakkernes Vedkommende er Tallet jo betydeligt. Fra 6 i 1921 og 11 i 1922 er Antallet af polske Ansøgere paa Indfødsretsforslagene steget til 53 i 1927, 65 i Fjor og 73 paa det foreliggende Forslag, hvortil kommer 7 paa Ændringsforslag Nr. 1. Naar man tager i Betragtning, at Indvandringen fra de nævnte Stater først har taget Fart efter Aarhundredskiftet — i 1901 var der her i Landet kun bosat 869, som var født i det daværende Rusland, Polen og Østrig, men i 1921 næsten 14 500 —, og at der hidtil kun er indkommet forholdsvis faa Indfødsretsandragender fra Landdistrikterne, hvor de fleste har deres Hjem, maa det sikkert ventes, at denne Stigning vil blive fortsat. — Kun nogle faa af Ansøgerne er født i andre Lande end de nævnte: 5 i Finland, 5 i Holland, 4 i Belgien, 3 i England, 3 i Frankrig, 3 i Czekoslovakiet o. s. fr.

497 af Ansøgerne er Mænd, 183 Kvinder. Den procentvise Fordeling er omtrent, som den har været i det sidste Femaar, og som den var i Aarene før Verdenskrigen.

*) Indtil 1920 omfattende de sønderjydske Landsdele.